

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **JUDr. A. S.**, bytom Ž., zastúpenej spoločnosťou ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. P. K., JUDr. A. S., s.r.o., so sídlom v Ž., IČO : X., proti odporkyni **M. K.**, bytom Ž., zastúpenej Mgr. T. B., advokátom v Ž., **o vypratanie pozemku a vydanie bezdôvodného obohatenia**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 12 C 268/2003, o dovolaní odporkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 29. marca 2012 sp.zn. 9 Co 95/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Navrhovateľke náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina uznesením z 11. januára 2012 č.k. 12 C 268/2003-136 vyhovel žiadosti odporkyne a ustanovil jej zástupcu z radov advokátov Mgr. T. B., advokáta v Ž..

Krajský súd v Žiline na odvolanie odporkyne uznesením z 29. marca 2012 sp.zn. 9 Co 95/2012 prvostupňové uznesenie potvrdil. V dôvodoch svojho rozhodnutia s poukazom na ustanovenie § 30 O.s.p. (v znení účinnom do 31. decembra 2009) uviedol, že pri rozhodovaní v zmysle tohto zákonného ustanovenia je výlučne vecou súdu, ktorého z advokátov účastníkovi ustanoví, pričom už z profesionálneho postavenia advokáta vyplýva jeho povinnosť poskytnúť účastníkovi právne služby v súvislosti s ochranou jeho práv a právom chránených záujmov, pričom sama odporkyňa vo svojom odvolaní neuviedla žiadne konkrétne dôvody, z ktorých by mohli vzniknúť pochybnosti o neprofesionálnom prístupe zo strany ustanoveného advokáta, resp. o jeho vzťahu s navrhovateľkou.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie odporkyňa, navrhla ho zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie z dôvodu, že jej postupom

odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), a to tým, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je nedostačujúce a nedáva odpoveď na všetky jej námietky a nereflektuje priamo na jej obranu, keď už v odvolaní poukázala na skutočnosť, že navrhovateľka vykonáva advokátsku prax, pričom spolupracovala s viacerými advokátmi a advokátskymi spoločnosťami a viacerí z nich boli aj jej bývalí zamestnanci, s nimi udržiava aj priateľské vzťahy. Z toho dôvodu navrhla, aby jej bol ustanovený advokát Mgr. JUDr. Š. B., ktorý jej prípad pozná a vie, o ňom, že s navrhovateľkou nikdy nespupracoval. Súdu preukázala opodstatnenosť svojich tvrdení už tým, že jej súd ustanovil ako prvú JUDr. Z. H., ktorá vykonávala u navrhovateľky koncipientskú prax a doposiaľ s navrhovateľkou udržiava priateľské vzťahy. Odvolaciemu súdu vytkla, že ak nepovažoval jej obranu za dostatočnú, nič mu nebránilo z dôvodu zachovania právnej istoty vyzvať ustanoveného právneho zástupcu, aby súdu podal správu o tom, či bol niekedy v zamestnaneckom pomere s navrhovateľkou, či má s ňou pracovné alebo priateľské vzťahy.

Navrhovateľka vo svojom vyjadrení k dovolaniu toto navrhla odmietnuť.

Súdom ustanovený zástupca odporkyne, advokát Mgr. T. B. vo svojom vyjadrení prehlásil, že s navrhovateľkou, napriek tomu, že vykonáva advokátsku prax, sa pozná výlučne po profesionálnej stránke, osobne ju nepozná, neudržiava s ňou priateľské a ani iné vzťahy, a teda o jeho nezaujatosti nemožno mať najmenších pochyb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243 ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu

(§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo uznesenie u uznání (neuznání) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Dovoláním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z týchto rozhodnutí, prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodit'.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., pričom nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení. Nezistil ani podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., na ktoré poukazovala dovolateľka.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Zo spisu však nevyplýva, že by súdy v prejednávanej veci v prípade odporkyne nerešpektovali niektoré z týchto práv. Vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia uvedené tvrdenie dovolateľky, o ktoré opiera prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno považovať za odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom.

Nemožno inak, ako súhlasiť s tvrdením dovolateľky, že vada konania vymedzená v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p. je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiace právo na spravodlivý proces (II. ÚS 174/04, III. ÚS 156/06, etc.), ktoré práva zaručujú v podmienkach Slovenskej

republiky okrem zákonov aj ustanovenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a v zmysle ktorých sa účastníkovi konania garantuje nielen poskytnutie ochrany jeho ohrozených alebo porušených práv zo strany súdu, ale aj poskytnutie súdnej ochrany v určitom rozsahu a predovšetkým kvalite.

Medzi základné definičné prvky práva na spravodlivé súdne konanie (spravodlivý súdny proces) patrí podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko), Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. I. ÚS 226/03, I. ÚS 344/10), ale i rozsiahlej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok z 27. apríla 2006 sp.zn. 4 Cdo 171/2005, rozsudok z 30. septembra 2008 sp.zn. 4 Cdo 25/2007, etc.) právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na rozhodujúce (relevantné) argumenty jednotlivých strán. Požiadavka riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia vyplýva nielen z potreby účastníkov mať možnosť dozvedieť sa o dôvodoch a príčinách, pre ktoré súd rozhodol určitým spôsobom, ale aj z prípadnej potreby skutkovo a právne argumentovať proti vydanému rozhodnutiu súdu v rámci využitia riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, pričom Ústavný súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti už vyslovil, že všeobecný súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (IV. ÚS 115/03, II. ÚS 76/07, I. ÚS 241/07). Podobný záver zaujal i Európsky súd pre ľudské práva, ktorý vyslovil, že od súdov sa nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Higgins c/a Francúzsko, porovnaj tiež Hiro Balani c/a Španielsko, Georgiadis c/a Grécko, etc.).

Obsah požiadavky na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia je v našom právnom poriadku vyjadrený v § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal

a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, pričom súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. toto ustanovenie platí aj pre odôvodnenie rozhodnutia vydaného vo forme uznesenia). Keďže ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. platí primerane i pre konanie na odvolacom súde (§ 211 ods. 2 O.s.p.), treba rovnako dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia aj pre rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré by taktiež malo obsahovať myšlienkový postup, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia, spôsob, akým sa súd vyporiadal s odvolacími námietkami a ďalšie rozhodujúce skutočnosti tak, aby rozhodnutie bolo preskúmateľné v rámci opravných prostriedkov. Na druhej strane takúto požiadavku nemožno chápať spôsobom, že zahŕňa právo účastníka byť pred súdom úspešný, prípadne právo na vydanie rozhodnutia v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04), prípadne s navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), preto nie je porušením práva na súdnu ochranu, ani práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie v súlade s objektívnym právom. Reálne uplatnenie týchto práv totiž nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo riadili sa výkladom právnych predpisov, ktorý predkladá účastník (IV. ÚS 340/2004). Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež konštatoval, že postup súdu vychádzajúci z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy nemožno hodnotiť ako nezákonný (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama o sebe nemusí vždy disponovať potrebnou intenzitou smerujúcou k porušeniu ústavných práv účastníkov. Túto skutočnosť je potrebné posudzovať vždy individuálne pre konkrétny prípad a so zreteľom na charakter konania (II. ÚS 373/08). Takú intenzitu zásahu, ktorá je spôsobilá privodiť porušenie ústavných práv, dosahuje také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, na základe ktorej by bolo možné zistiť rozsah porušenia práva, prípadne také, v ktorom dôvody, na ktorých je založené, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (I. ÚS 344/10, III. ÚS 305/08).

Po preskúmaní rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie napriek stručnému odôvodneniu parametre riadne a dostatočne

odôvodneného rozhodnutia splňa, keď je z neho zrejmé, čoho sa odporkyňa domáhala, ako rozhodol súd prvého stupňa, z akých dôvodov proti prvostupňovému rozhodnutiu podala odporkyňa odvolanie, čoho sa v odvolacom konaní domáhala, ako aj to, z akých dôvodov odvolací súd prvostupňové rozhodnutie potvrdil a prečo odvolacie námietky odporkyne neakceptoval. Dovoláním napadnuté rozhodnutie teda uvádza všetky podstatné skutočnosti.

Vzhľadom na uvedené, teda že prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodit' z § 239 O.s.p., nebola preukázaná existencia dovolateľkou namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Aj keď podľa výsledku dovolacieho konania by navrhovateľke patrila náhrada jeho trov (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.), ktorú si aj vo vyjadrení k dovolaniu uplatnila, dovolací súd jej náhradu trov tohto konania nepriznal, nakoľko vychádzajúc z obsahu vyjadrenia k dovolaniu, ktoré sa v podstatnej časti v zásade obmedzuje na citáciu ustanovení § 236 ods. 1 O.s.p., § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 237 O.s.p. a časť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, trovy súvisiace s takýmto vyjadrením nepovažoval za trovy potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júna 2013

JUDr. Ľubor Šebo, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová